

'Dat ik verder kon met leven, was voor mij genoeg'

Loeka Oostra 13 feb 06:00

Twee maanden lang leefde letselschadeadvocaat Francisca Laporte met het vonnis dat ze zou komen te overlijden aan uitgezaaide botkanker. Toen bleek dat ze een andere soort kanker had, die wel behandelbaar was. 'Een claim indienen? Waarom zou ik daar mijn tijd aan besteden?'

Francisca Laporte Foto's: Mark Horn voor het FD

CV

- **1967** Geboren op 24 januari te Maarsbergen
- **1979-1986** VWO Revis Lyceum, Doorn
- **1986-1993** Studie rechtsgeleerdheid Universiteit Utrecht
- **1994-heden** Advocaat in de arrondissementen Zutphen (tot 1998) en Midden-Nederland (heden)
- **1999-2000** Postdoctorale studie aansprakelijkheid en personenschade, Grotius Academie Universiteit Nijmegen.
- **2000-2001** Landwell/PWC, adviseur Commissie financiële afwikkeling II, Vuurwerkkramp Enschede
- **2004-2010** Advocaat bij Wout van Veen Advocaten Utrecht
- **2010-2021** Laporte Advies en Advocatuur
- **2019-heden** Shinrin Yoku Academy
- **2021** Oprichting stichting 'Het Hakhout'
- **2022** Advocaat bij Slot Letselschade te Zeist

Ze zal zich het wel verbeeld hebben. Liggend in het ziekenhuisbed, eind oktober 2017, kalmeert Francisca Laporte zichzelf: de pijn die ze gisteren in haar borst voelde, komt vast door de werkstress. Ze neemt zich voor het wat rustiger aan te doen als ze straks na twee dagen onderzoek naar huis mag. Alleen nog even het resultaat van de laatste foto afwachten.

Maar het gezicht van de cardioloog verraadt dat ze zich toch niets ingebeeld heeft. Hij kijkt ernstig, de twee verpleegsters naast hem gestrest. Zou ze dan toch een aangeboren hartafwijking hebben? De woorden die uit zijn mond komen klinken haar vreemd in de oren. Het is uitgezaaide botkanker. Ze heeft nog maar kort te leven.

Altijd bezig met de misère van anderen

Helemaal onbekend in het medische circuit is Laporte niet. Als advocaat gespecialiseerd in letselschade en aansprakelijkheid verdedigde ze verschillende cliënten die door medische missers en slechte arbeidsomstandigheden via het recht schade probeerden te verhalen. 'Oorspronkelijk studeerde ik af op milieuaansprakelijkheid, maar in 1994 was niemand daarin geïnteresseerd. Dus kwam ik in een ander deel van het vak terecht.'

Jarenlang hield ze in haar solopraktijk zich bezig met de misère van anderen, zelf kende ze weinig tegenslag. 'Tot dat moment in het ziekenhuis. Ineens was het einde nabij.'

Eenmaal thuis slaat ze aan het regelen. Wat is er nodig om rustig van de aardbodem te vertrekken? 'De huisarts is bij me langs geweest om te praten over euthanasie, ik wilde autonomie over mijn eigen lichaam houden.'

Na de verbijstering kwam de berusting

Ondertussen neemt ze afscheid van vrienden en familie. 'De vrouwengroep waarbij ik zit hield een vuurceremonie, waarin ze een boodschap voor mij op papier schreven en in het vuur gooiden voor mijn reis naar het hiernamaals. Dat soort dingen maakte dat ik me kon overgeven aan de realiteit.'

'Ik had spijt dat ik alle creatieve dingen op de plank had gelegd voor na mijn pensioen'

De eerste verbijstering maakt langzaam plaats voor berusting. 'Op een ochtend keek ik vanuit mijn bed de tuin in en zag ik daar mijn man met onze twee kinderen op de trampoline. Ineens wist ik dat ze het ook zonder mij zouden redden.'

Verdrietig voelt ze zich vooral over de niet-gerealiseerde dingen. 'Ik had spijt dat ik alle creatieve dingen die door mijn rationele beroep niet tot ontplooiing kwamen, op de plank had gelegd voor na mijn pensioen. Ik wilde graag creatief schrijven, me meer met de natuur bezighouden. Maar dat was allemaal een zaak voor later.'

Boosdoener is niet te vinden

Laporte moet nog geregeld naar het ziekenhuis. Met MRI-scans en andere onderzoeken proberen artsen de boosdoener te vinden, de primaire tumor die de botkanker veroorzaakte. Ze vinden niets. De reden daarvoor hoort Laporte krap twee maanden na de eerste diagnose: ze heeft geen botkanker maar een hematologische kanker die wél behandelbaar is. De aantasting van haar botten die hierdoor ontstaan is, heeft de cardioloog eerder aangezien voor botkanker.

'Ik had me al verzoend met de dood. Bovendien vroeg ik me af of de diagnose nu wel klopte'

Waar ze bij de eerste diagnose niet geloofde dat het over haar ging, hoort Laporte ook de tweede diagnose met verbazing aan. Gek genoeg zorgt het bericht niet direct voor opluchting. 'Ik had me al verzoend met de dood. Bovendien vroeg ik me af of de diagnose nu wel klopte.'

Allerzwaarste behandeling

De vooruitzichten zijn weliswaar rooskleuriger, maar de behandeling is nog steeds de allerzwaarste uit het assortiment: een stamceltransplantatie waarbij haar beenmerg afgestoten moet worden en chemotherapie. 'Mijn eerste reactie? Dat ga ik niet doen.'

Een aantal weken waart Laporte rond in een gebied tussen leven en dood. 'Ik dacht dat mijn tijd gekomen was en ineens ga je toch verder.' Het is een arts die haar uiteindelijk het vertrouwen geeft toch met de behandeling te starten. 'Hij legde zijn hand op mijn schouder en zei dat hij me erdoorheen ging slepen. Toen ik merkte dat hij erin geloofde, durfde ik ook langzaam te accepteren dat ik verder kon leven.'

'Ik denk dat ik door deze ervaring een betere advocaat geworden ben.' Foto: Mark Horn voor het FD

Haar schildersezel wordt afgestoofd, ze begint met cultuurhistorische wandelingen in de buurt en doet een tweejarige opleiding *shinrin yoku*, letterlijk vertaald uit het Japans 'baden in het bos'. 'Zie het als een kruising tussen boswandelingen en yoga. Door al je zintuigen te gebruiken tijdens zo'n wandeling, kom je helemaal tot rust.'

Wat Laporte eerst als hobby ziet, komt voortaan op één te staan. 'Ik ben spiritueel aangelegd en geloof dat ik hier met het doel ben om de natuur te behouden. Dat zag ik op mijn sterfbed ineens heel helder, het is een verrijking dat ik dat nu in de praktijk kan brengen.'

Haar toga heeft ze niet helemaal opgeborgen: ze werkt op interim-basis nog als advocaat. 'Ik denk dat ik een betere advocaat ben geworden door deze ervaring. Zo vraag ik nu geregeld aan mijn cliënten hoe het gaat met zelfwerkzaamheid. Als je ziek wordt, zijn er veel dingen die je ineens niet meer zelf kan doen. Daarover ben ik met mijn neus op de feiten gedrukt.'

Geen claim bij de arts

Heeft ze er ooit over nagedacht om de cardioloog aansprakelijk te stellen? 'Nee' zegt ze stellig. 'Ik was al lang blij dat het goed afliep. Waarom zou ik dan mijn tijd daaraan besteden?'

Het is een inzicht dat ze sommige van haar cliënten ook zou gunnen. 'Soms ontvangen zij aanzienlijke schadevergoedingen, maar lukt het ze niet hun levensvreugde terug te vinden. Dat ik verder kon met leven, was voor mij genoeg.'

De natuur biedt haar troost om met de situatie om te gaan. Ze maakt de vergelijking met hakhout, de bomen die in het bos achter haar huis groeien. 'Als je dat omhakt, groeit het hout weer terug en wordt de boom zelfs ouder. Zo voel ik me ook: afgebroken, maar sterker herrezen.'

Tegenslag

In de rubriek **Tegenslag** vertellen ondernemers, bestuurders, politici, sporters en kunstenaars over de dieptepunten in hun loopbaan of persoonlijk leven. En hoe zij die te boven kwamen.

